

LBRIS

We know
books

Colecția Poesis

Redactor: Aura Christi
Tehnoredactor: Carmen Dumitrescu
Coperta: Florin Afloarei

Editura IDEEA EUROPEANĂ
O.P. 22, C.P. 113, București, 014780
Tel./Fax.: 021-2125692; Tel.: 021-3106618
Comenzi carte prin poștă:
Tel.: 021-2125692
E-mail: office@ideeaeuropeana.ro
www.ideeaeuropeana.ro

© The Black Spring Press Group
© Editura Ideea Europeană, pentru prezenta versiune

Descrierea CIP a Bibliotecii Naționale a României
LAHIRI, DEBASISH

Legiunea scrisorilor pierdute : monologuri dramatice ale romanilor
în exil : poeme / Debasish Lahiri ; trad. de Constantin Severin. -
București : Ideea Europeană, 2023
ISBN 978-630-333-001-3

821.214

Debasish Lahiri

Legiunea scrisorilor pierdute

*Monologuri dramatice
ale romanilor în exil*

Poeme

Traducere de Constantin Severin

București, 2023

Cuprins

Introducere / 7
Ovidiu își contemplă cartea zilelor la Tomis / 11
Golul sicomorului / 15
La Deva / 26
Epistola lui Martinaus Hostilius / 36
La Caerleon: tabăra / 41
O Rugăciune pentru Nemesis / 46
Martiriul Sfântului Alban / 53
Sfinxul din Colchester / 59
Cupidon din Fishbourne / 65
O Plimbare cu romanii / 73
Note de călătorie: calea lui Peddar / 79
York răsturnat / 82
Note de final: Londra – I. Scriba votum / 84
Note de final: Londra – II. Lamentarea poetului / 85

Ovidiu își contemplă cartea zilelor la Tomis

Poeții mei mă vizitează asemenea nopții,
în fiecare zi. Ei se strecoară
atunci când pot să-mi apuc penița de fier
și silabele mi se încălzesc pe limbă
precum degetele mele în rarele ore luminate de foc.
Par să știe,
mai bine decât spionii lui Cezar,
când Nasso respiră și suspină,
când își amintește de versuri
de propriul sânge cald încă
și de pulsul acestuia în pieptul său de sperietoare.
Poate că și ei sunt ai lui Cezar,
sau am fulgi de zăpadă în imaginație?

Vor apărea în orele fără soare
ale zilei,
mă vor acosta precum acea legiune
de minute care se înghesuie la gura zorilor
așteptând soarele,

sau la ușa celulei mele, cântând cu vocea împrumutată
a vântului,
profetind furia gerului și a cremenei
pe tibia și pielea romanilor.

Îmi șopteau în urechi capriciile iubirii,
mai tare decât vacarmul de lângă Capitoliu.
Proclamau înțelepciunea iubirii,
în tăcere,
ca și căderea mătăsii orientale
și râsul de smirnă
în alcovuri și acoperământuri neînsuflețite
în marile palate. –

Aici, nici o suveică din ramuri de nectarine
pe un gherghef de vară
nu țese o perdea în jurul bolții iubirii,
ferindu-l pe Cezar de marele voyeur,
soarele. – Aici nu cresc copaci
care să-i dea lui Nasso un sens al perspectivei.
Departate și aproape sunt destul de departe
pentru a fi la îndemâna mea.
Amintirile mele despre Roma nu sunt suficient de
aproape pentru versuri.

Vremea în Tomis e viscolită sau condamnată la vânt,
scăpată de gardianul fiecărui sector de cârmă.

În angoasa mea, cu ochii reci închiși
și o grimasă ce-mi curmă buzele
ca umflarea lentă și deliberată a ceții,
sunt o trestie a memoriei:
fiecare respirație a mea este un semiton al timpului. –

Țigaretă eviscerată rămâne singurul meu martor.

Nu am nevoie de lumină,
doar de degetele mele.

Și apoi, ca și ochii arzând
și zăpada sărată, pierd brusc totul,
dragostea, memoria, Roma, Tomis, totul,
cu excepția lui Cezar și a poezilor mei
care mă vor face să vorbesc când eu tânjesc după
liniște
și mă vor goli de cuvinte
când inima mea în formă de liră va fi răscolită de
bolboroseli
ca o cupă de binecuvântare golită în fața unui zeu
însetat.

Poeții mei îmi pun căluș atunci când citesc citate
întâmplătoare
consemnate în zilele de encomioane mai vechi.

Încercarea mea de a mă lamenta uită de această
tentativă de lăncezeală,
această lăncezeală îngheață.
În schimb, găsesc o grădină cu iarbă arsă de
septembrie
și nuanțe întunecate și fierbinți,
jeturi de râs și murmurul iubirii tumultuoase
recitându-și ritualurile printre frunzele strivite.

Cezar, aurul poetului,
e roua pestilențială din coastele mele.
Scui pătoarea mea strălucește în întuneric. –

Poeții mei știu asta,
și cu spinările moi ale cărților vechi
ei îmi opresc versurile
ca o promisiune de primăvară timpurie
care face ca iarna geloasă să brăzdeze pământul
în întunericul furios.

Am scris acest jurnal al interimatului,
exilul de zi cu zi.
Lăsați-i pe Cezar și pe poeții lui să-și petreacă ziua,
lăsați-mă pe mine să scriu interimatul.

Tomis, c.7, d.Hr.

Golul sicomorului

Munții sunt înarmați astăzi cu vânt.
Își schimbă armele din mână în mână,
la stânga, la dreapta, la stânga. Ei stau pe
un picior, sau pe două. Se joacă
cu zăpada, dar, fiind ca Laberius,
comandantul nostru, un Minotaur, un adevărat
Antaeus,
nu cred că munții
se joacă de-a v-ați ascunselea.
Aella a făcut-o.
Când a venit prima dată prin golul
din zid,
ascunzându-se în spatele ierbii negre
a părului ei,
m-am temut că era una
dintre femeile fără chip de care auzisem
în poveștile din tabără;
poveștile arhicunoscute ale lui Palinurus,
care luau foc ca niște crăițe într-o verandă întunecată,
arzând ochii lui și ai noștri,
povești despre spiritele

femeilor fără chip ale celților.
Și atunci a suflat vântul
dinspre stânga, dinspre vest adică,
unde soarele apune câteodată.
Adesea lasă un nor să-i acopere retragerea
și ca un adevărat roman
picioarele lui se duc cu adevărat acasă
deși departe de casă.
Vântul a suflat
și am fost liniștit
că Aella avea un chip, deși era cel al unui celt.
Ea zâmbea
și trăgea cu ochiul
din spatele stâncilor cu bărbi de ferigi.
Apropierea ei era mascată
și mă căuta.
Se juca, chiar și atunci.
Doar că mi-a luat atâția ani
ca să-mi dau seama.
Abia ieșisem din adolescență.
Casca mea îmi ținea capul
ca pe o nucă prăjită,
prea mică pentru coaja ei.
Mărul lui Adam era o pacoste
în gât la sfârșitul
propozițiilor lungi.

Genunchii mei erau ca niște pietre în albia unui râu,
rotunzi și colțuroși,
fără promisiunea grației.

Timp de mulți ani, golul din deal,
acea spărtură cu mușchi din zidul
împăratului nostru, a lăsat-o pe Aella să intre,
și pe mine, din turnulețul meu,
în afara zonei aceluia castel de o milă,
iar Varro, cinicul paznic al acestor ziduri
a fost înarmat. Aella era un copil,
dar stătea ca un morman de zăpadă
pe stânca fermă, ușoară, dar echilibrată.
Mi-a făcut un semn mie,
un roman neîndemânatic, să o urmăresc
prin deschizătură și să ajung pe tărâmul celților.
De multe ori am făcut-o. Tremur
de frică acum, când îmi amintesc.
Dar iarba de atunci părea
să aibă o aromă de sudoare;
transpirația era iarba și aerul rece
o ușoară eliberare după urmărire:
urmăritorul și prada râdeau
zidul înalt al împăratului era dărâmat,